

Teo Littunen

Tyhjää odotellessa

BoD

Teo Littunen

Tyhjää odotellessa

Teo Littunen

Tyhjää odotellessa

Runokokoelma

BoD

Teksti, kansi ja taitto: Teo Littunen

Copyright © Teuvo Littunen 2014

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN-13: 978 – 952 – 286 – 955 – 5

Lukijalle

13.10.2014 Kintaus

Astu sisään, kuomasein!

Avaamasi kirja koostuu enimmäkseen runoista, jotka olen pistänyt alulle netissä (Facebookissa). Muutama ajatelma syntyi myös tätä kirjaa kootessa, ja muokattavaakin löysin ihan yllättävän paljon.

Edellisessä kokoelmassani päädyin välttelemään pateettisuutta – mutta nyt olen kypsynyt ajatukselle, että paatoksellakin on oma oikeutuksensa, omalla ajallaan. Valikoin tähän kokoelmaan kaikkein pateettisimmat vuodatukseni. - Olen nimittäin Veltto Virtasen kanssa hyvinkin yhtä mieltä siitä, että ihmisen on saatava olla vihainen silloin, kun suututtaa, ja surullinen, kun surettaa. Sanomalla ja ajattelemalla negatiiviset tuntemukset julki saan niistä samalla yllötteen. Suosittelen! - Patoaminen nimittäin voi johtaa kohtalokkaisiin sairauksiin ja onnettomiin tekoihin.

Päiväsin tämän esipuheen lokakuun 13. päivälle – kai jotenkin motivoidakseni syksyistä masennustani ja tätä pateettista polouden pyörittelyä. 13.10.1974 räjäytin oikean silmäni sokeaksi: sytytyslangallinen dynamiittinalli käyttäytyi yllättävästi! 13.10. on myös Tainan nimipäivä, ja tietysti olin tuolloin ihastunut yhteen Tainaan; lisäksi olin 13-vuotias ... Ja – kuinka ollakaan – haudottuani kuukauden sairaalassa onnettomuuttani huomasi olevani myös yllättävän taikauskoinen.

Joskus yli 30-vuotiaana havaitsin omituisuuksia vireystilassani: pakonomaista nukahtelua päivisin, valvomista öisin. Monta vuotta myöhemmin – kun jo luulin menettäneeni järkeni – minulle

diagnostisoitiin narkolepsia ... Useimmat kirjani II -jakson runoista – kaikkein hurjimmat – pohjautuvat narkolepsian sävyttämiin uniin. I -jakson tekstit ovat enempi tietoisien valveajattelun tuloksia. Tämä ei tietenkään poista sitä tosiasiaa, että millä tahansa ajatuksilla on taipumus kypsyä nukkumisen aikana. En myöskään ole kovin vakuuttunut siitä, että valvetila olisi sen todempi kuin uni- tai horrostila. Omalla tavallaan unet sisältävät kiistämättömiä totuuksia ... En tiedä ajatukseni lääketieteellistä pätevyyttä mutta mielestäni aloin vajota yhä enemmän unen maailmaan kyllästytyäni perin pohjin kaikkeen tähän naurettavaan valve-elämän kieroiluun, toivottomaan oman elämän etsimiseen, kannustuksen puutteeseen ja turhanpäiväiseen, tuloksettomaan yrittämiseen.

Lukijan tehtäväksi jätän ajatusten sulattelun ja edelleen kypsyttelyn.

Terveisin Teo

Sisällys

I - Valveilla

Kirjan julkaisu.....	11
Paradoksi.....	12
Ohimennon sanoen	13
Pirullinen	14
Ontologinen ongelma.....	15
Laiskiaistiistaina	16
Tyhjää	17
Kuin huvila	18
Vapaa tahto.....	19
Jäljet maailmassa	20
Jäljet tajunnassa	21
Jalostaja.....	22
13.10.2014.....	23
Todellisuus takussa.....	24
Muistikuva.....	25
Turvakieli	26
Turhuuksien tärkeys	27
Tunnustan	28
Pako.....	29
MUU VAARA talvipaskan levitys	30
Toden totta	31
Teesejä oville	32
Elämän harha	33
Tee työtäs laulellen	34
Nyrvähdys.....	35
Kuten tavallista	36
Ikuinen syksy	37
Harmi	38
Aika vauhtia	39
Syksyisin.....	40
Viime kesä	41
Ateisti	42
Lamasta lamaan	44

II - Unen rajamailla

Avaruush nainen	47
Majatalon mysteeri.....	49
Perillä.....	50
Opiskelemaan	51
Työmaa	52
Voimattomuus	54
Tunnustus	55
Taistelu tuulta vastaan	57
Eksyksissä	58
Klovni	60
Elämän tarkoitus	61
Haudalla.....	62
Kuolema.....	63
Itkevän opettajan vitsi	64
Syvydestä	66

I - Valveilla

Tyhjää odotellessa on runokokoelma, jonka mietteet ovat peräisin hankalista tilanteista ja turhautumisen keskeltä. Useimmiten tällainen mieliala pääsee vallalle syksyisin, luonnon kuolemaa ja kaamosta odotellessa.

Osaltaan runoissani on myös kyse narkolepsiaan liittyvistä painajaisunista. Varsinkin kirjan II -jakson runot pohjautuvat uniin.

Mukaan olen kelpuuttanut myös pari todella pateettista mieltämää, koska niilläkin on mielestäni oma olemassaolon oikeutensa. Ne ovat *niin* tosia: eihän elämä ole pelkkää positiivista ajattelua ja pintakiiltoa.

Tietyyn rajaan asti voimme toki kieltää elämän hankaluudet, mutta viimeistäänkin kuolema tekee hakkelusta pilvilinnoistamme.

